

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/56/2020
Identifikačné číslo spisu: 5019200703
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5019200703.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. E. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. Č.. XXXX/XX, F., proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, č. GR ZVJS-d-12379/14-2019 zo 04.09.2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 28Sa/40/2019 zo 14. apríla 2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu zamietá.
- II. Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Napadnutým uznesením č. k. 28Sa/40/2019 zo 14. apríla 2020 Krajský súd v Žiline podľa § 59 ods. 3 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, č. GR ZVJS-d-12379/14-2019 zo 04.09.2019. Týmto rozhodnutím bolo zastavené konanie o žalobcovej žiadosti o obnove vyplácania starobného dôchodku (v napadnutom rozhodnutí označenej ako žiadosť o priznanie starobného dôchodku).

2. Odmietnutie žaloby krajský súd odôvodnil tým, že žalobca sa od počiatku domáha preskúmania rozhodnutia GR ZVJS, Útvaru sociálneho zabezpečenia číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019 zo dňa 04.09.2019. V žalobe ako žalovaného označil Generálne riaditeľstvo ZVJS. Vzhľadom na to, že sám žalobca v žalobe uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, o ktorom rozhodoval minister spravodlivosti SR rozhodnutím zo dňa 28.10.2019, bolo zrejmé, že v inštančnom postupe bolo vydané aj odvolacie rozhodnutie. Pritom predpokladom postupu správneho súdu je, aby predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie alebo opatrenie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa k nim pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Táto podmienka vyplýva z ust. § 7 písm. a) SSP. Správny súd teda pristúpil k odstráneniu tejto vady správnej žaloby.

3. Pri odstraňovaní tejto vady správny súd prihliadol v zmysle § 199 ods. 2 SSP na to, že žalobcom je

fyzická osoba v konaní o sociálnych veciach, a preto jej poskytol viacnásobné a vyčerpávajúce poučenie o jej procesných právach, vrátane toho, ktoré rozhodnutie má byť predmetom súdneho prieskumu a toho, ktorý subjekt má byť žalovaným. Učinil tak na informatívnom výsluchu na správnom súde a následne vzhľadom na to, že na ňom nedošlo k odstráneniu tejto procesnej vady, ešte v dvoch osobitných uzneseniach. Správny súd pritom reflektoval na právny názor NS SR uvedený v uznesení č. k. 7Sžsk/54/2019 zo dňa 25. septembra 2019, ktorý sa týkal rovnakého žalobcu a konania, v ktorom správny súd odmietol jeho žalobu.

4. Z uvedeného dôvodu správny súd žalobcu predvolal na informatívny výsluch, na ktorom ho poučil o jeho procesných právach. Výsluch v jeden deň sa konal vo viacerých veciach žalobcu vedených na Krajskom súde v Žiline, v ktorých sa vyskytla rovnaká vada, pričom žalobca bol výslovne poučený, že správny súd môže preskúmať rozhodnutie odvolacieho orgánu v prípade, že žalobca vyčerpá riadny opravný prostriedok (poučenie mu bolo dané pri jeho výsluchu v prvej veci pod sp. zn. 29Sa/42/2019). Žalobca v zmysle právneho názoru NS SR uvedeného vo vyššie uvedenom uznesení č. k. 7Sžsk/54/2019 zo dňa 25. septembra 2019, v ktorom najvyšší súd ako žalovaného v záhlaví uviedol Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, taktiež ako žalovaného označil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak výslovne a opakovane uviedol, že žiada preskúmať rozhodnutie Generálneho riaditeľstva ZVJS zo dňa 04.09.2019. Uvedenú skutočnosť zduplikoval aj v písomnom vyjadrení, ktoré krátkou cestou doručil správnomu súdu na informatívnom výsluchu, kde opakovane uviedol, že navrhuje súdu zrušiť rozhodnutie GR ZVJS číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019 zo dňa 04.09.2019. Žaloba bola tak na informatívnom výsluchu opravená tak, že označenie žalovaného nekorešpondovalo s označením preskúmaného rozhodnutia, keďže preskúmané rozhodnutie vydal iný orgán ako orgán, ktorý žalobca označil ako žalovaného.

5. Preto uznesením zo dňa 10.03.2020 správny súd vyzval žalobcu, aby odstránil túto vadu žaloby, ktorá bráni jej vecnému vybaveniu, pričom výslovne uviedol, že označenie žalovaného musí korešpondovať s označením žalobou napádaného rozhodnutia. Je potrebné odstrániť predmetný rozpor, a to správnym označením rozhodnutia žalovaného, ktorého preskúmania sa žalobca v konaní domáha, t. j. rozhodnutia, ktoré vydal označený žalovaný. Správny súd teda úplne explicitne skonštatoval, že žalobca má označiť rozhodnutie, ktoré vydal označený žalovaný, to znamená Ministerstvo spravodlivosti SR.

6. Napriek tomu žalobca v podaní, ktoré súdu došlo 16.03.2020, túto vadu neodstránil, pretože odôvodňoval správnosť označenia žalovaného ako Ministerstva spravodlivosti SR. Správny súd však konštatuje, že výzva na odstránenie vady nesmerovala k oprave označenia žalovaného, ale k oprave označenia napadnutého rozhodnutia, keďže žalobca opakovane žiadal zrušiť prvostupňové rozhodnutie, ktoré vydalo Generálne riaditeľstvo ZVJS a nie Ministerstvo spravodlivosti SR. Preto pre zamedzenie akýchkoľvek pochybností o tom, ako má žalobca žalobu opraviť a v záujme dokonalého splnenia poučovacej povinnosti súd vydal v poradi druhú výzvu na odstránenie väd žaloby - uznesenie zo dňa 25.03.2020. V ňom výslovne uviedol, že žalobca správne ako žalovaného označil Ministerstvo spravodlivosti SR, pretože ide o správny orgán, ktorý rozhodol o odvolaní žalobcu. Je potrebné, aby žalobca správne označil rozhodnutie žalovaného, ktorého preskúmania sa žalobca v konaní domáha, t. j. rozhodnutia, ktoré vydal označený žalovaný. Žalobca však ani na túto výzvu označenie napadnutého rozhodnutia neopravil; naopak, uviedol, že na súdnom preskúmaní rozhodnutia GR ZVJS zo dňa 04.09.2019 trvá, čo opakuje už po tretíkrát.

7. Pokiaľ teda žalobca ako žalovaného na informatívnom výsluchu označil Ministerstvo spravodlivosti SR, a súčasne jednoznačne zotrval na tom, že napadnuté rozhodnutie vydalo Generálne riaditeľstvo ZVJS, potom je potrebné konštatovať, že nie je možné ďalej pokračovať v konaní, pretože existuje logický rozpor medzi označením žalovaného a označením napadnutého rozhodnutia. Označenie žalovaného musí korešpondovať s označením napadnutého rozhodnutia, t. j. ako žalovaný nemôže byť označený taký subjekt, ktorý nevydal rozhodnutie, ktoré žiada žalobca preskúmať a opačne - ako napadnuté rozhodnutie nemôže byť označené také rozhodnutie, ktoré nevydal subjekt, ktorý je označený ako žalovaný. Uvedené náležitosti žaloby musia byť v súlade, aby bolo možné ďalej konať o prípadných

vadách rozhodnutia, za ktoré by zodpovedal označený žalovaný. Nebolo by možné napríklad doručiť žalobu na vyjadrenie, pretože žaloba sa na vyjadrenie doručuje žalovanému, ktorý sa vyjadruje k namietaným vadám, ktoré mali byť spôsobené ním ako orgánom, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. Pokiaľ však žalovaný vôbec napadnuté rozhodnutie nevydal, v konaní nie je možné pokračovať.

8. Krajský súd preto konštatoval, že žaloba tak, ako bola podaná a následne opravená na informatívnom výsluchu, nemôže byť meritórne prejednaná. V danom prípade je vadou žaloby jej nezrozumiteľnosť. Nezrozumiteľné podanie znamená, že si ten, kto podanie urobil, svojimi tvrdeniami vzájomne odporuje. V danom prípade si žalobca odporuje v tom, že na jednej strane ako žalovaného uvádza Ministerstvo spravodlivosti SR, ale na druhej strane ako napadnuté rozhodnutie uvádza rozhodnutie Generálneho riaditeľstva ZVJS. Tento rozpor je právne významný preto, že postihuje základné náležitosti správnej žaloby, a to označenie žalovaného a označenie napadnutého rozhodnutia (§ 202 ods. 1 písm. b) a c) SSP), ktoré sú vo vzájomnom rozpore. Pre uvedený nedostatok v konaní nie je možné pokračovať. Keďže tento nedostatok nebol napriek výzvam správneho súdu opravený do momentu vydania tohto uznesenia, krajský súd podľa § 59 ods. 3 SSP bol nútený žalobu odmietnuť.

9. Krajský súd zároveň konštatuje, že v danom prípade mal preukázanú ustálenú skutočnú vôľu žalobcu domáhať sa preskúmania prvostupňového správneho rozhodnutia Generálneho riaditeľstva ZVJS zo dňa 04.09.2019. Túto vôľu žalobca jednoznačne prejavil na informatívnom výsluchu pred správnym súdom a ďalej aj v jeho písomných podaniach, ktoré súdu doručil (napr. aj na informatívnom výsluchu). Táto jeho vôľa zostala nezmenená aj napriek výzvam správneho súdu zo dňa 10.03.2020 a 25.03.2020, v ktorých ho poučil, že žalobca musí správne označiť rozhodnutie žalovaného, ktoré vydal označený žalovaný, teda Ministerstvo spravodlivosti SR.

10. Podľa názoru krajského súdu, krajský súd nemohol vykonať už ďalšie procesné úkony ako tie, ktoré vykonal, aby žalobca odstránil vady žaloby a ako napadnuté rozhodnutie uviedol druhostupňové rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR. Už samotný žalobca úkony súdu pociťuje negatívne - podľa jeho vyjadrenia ako úmyselné a vedomé šikanovanie jeho osoby zo strany súdu. Úlohou správneho súdu nie je presvedčať alebo donucovať žalobcu, aby žaloval konkrétne rozhodnutie, ktoré správny súd žalobcovi označí, a to ani v sociálnych veciach. Zároveň správny súd nemá právomoc preskúmať také rozhodnutie, ktoré žalobca neuviedol ako predmet súdneho prieskumu, keď naopak prejavil jednoznačnú vôľu, aby ako predmete súdneho prieskumu sa konalo o inom rozhodnutí. Správny súd by sa tak dostal do situácie, kedy by neplatil dispozičný princíp zakotvený v § 5 ods. 5 CSP, pretože by preskúmal konkrétne rozhodnutie bez procesnej iniciatívy žalobcu. Je totiž výlučnou súčasťou autonómie vôle subjektu práva, či sa rozhodne uplatniť právo na súdnu ochranu svojho porušeného alebo ohrozeného subjektívneho práva konkrétnym rozhodnutím alebo nie.

11. Takýmto postupom by bol taktiež porušený princíp rovného postavenia účastníkov konania v zmysle § 5 ods. 9 SSP. Žiadny z účastníkov konania nie je voči ostatným účastníkom akýmkoľvek spôsobom nadradený. V rámci tohto princípu z dôvodu poučovacej povinnosťou správneho súdu (§ 199 ods. 2 SSP) bolo žalobcovi poskytnuté komplexné poučenie o jeho procesných právach, vrátane označenia, ktoré rozhodnutie má byť predmetom súdneho prieskumu a informácie, že ním označený žalovaný je označený správne. V tejto súvislosti správny súd konštatuje, že žalobca bol riadne poučený podľa § 26 ods. 2 SSP o práve zvoliť si advokáta, resp. možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci, a to napriek tomu, že samotný žalobca má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, čo je samo o sebe zárukou zabezpečenia jeho kvalifikovaného procesného postavenia ako účastníka konania. Pri voľbe prostriedkov na účinné poučenie súd prihliadol aj na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedený v uznesení č. k. 7Sžsk/54/2019 zo dňa 25. septembra 2019, podľa ktorého správny súd mal žalobcu predvolať na informatívny výsluch a vhodným spôsobom ho poučiť a usmerniť tak, aby mu nevznikla ujma na jeho právach.

12. K princípu rovnosti účastníkov konania súd dodáva, že zohľadňovanie určitých špecifických potrieb tých subjektov, ktorý zdravotný stav, prípadne sociálne postavenie odôvodňuje určitý špecifický procesný režim v zmysle § 199 ods. 2 SSP. Nemá však nijakým spôsobom negovať princíp rovnosti

účastníkov konania. Neformálne posudzovanie znamená, že správny súd o žalobe ďalej koná aj bez toho, aby formálne obsahovala všetky náležitosti podania v zmysle § 57 SSP alebo osobitné náležitosti správnej žaloby podľa § 202 ods. 1 SSP. Predpokladom je však „ustálenie“ toho, aké rozhodnutie alebo opatrenie a ktorého orgánu verejnej správy je žalobou namietané. V danom prípade je označenie týchto základných náležitostí žaloby zrejme, avšak v takom rozpore, že nie je možné ďalej pokračovať v konaní, keďže napadnuté rozhodnutie označené žalobcom nebolo vydané žalovaným. Preto ani pri neformálnom nazeraní na správnu žalobu žalobcu ako fyzickej osoby v sociálnych veciach nie je možné uzavrieť, že by na základe nej bolo možné meritórne vec prejednať.

13. Na tvrdenia žalobcu, že jeho žalobu nie je možné odmietnuť podľa žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu, pretože sa jedná o spor o základné ľudské právo podľa § 46 ods. 2 druhá veta Ústavy SR, krajský súd konštatoval, že podľa článku 46 ods. 4 Ústavy SR podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, ktorým je v danom prípade Správny súdny poriadok. Podľa tohto zákona neboli splnené podmienky na meritórne prejednanie žaloby (z dôvodu neodstránenia jej väd, pre ktoré nebolo možné ďalej v konaní pokračovať). Preto je podľa názoru správneho súdu postup, ktorým podľa tohto osobitného zákona odmietol žalobu, v súlade s týmto článkom Ústavy SR. Zároveň súd konštatuje, že pokiaľ by sa takáto procesná vada vyskytla pri prieskume akéhokoľvek rozhodnutia (teda i rozhodnutia týkajúceho sa základných práv a slobôd), nebolo by možné vec meritórne prejednať, avšak nie z dôvodu, že by preskúmanie takého rozhodnutia bolo zákonom (konkrétne § 7 SSP) vylúčené z právomoci súdu.

14. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že nesprávnym procesným postupom správneho súdu (bez verejného konania) mu nebolo umožnené využiť jeho procesné práva, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a jeho žaloba bola nezákonne odmietnutá. Nezákonný procesný postup podľa sťažovateľa spočíva v tom, že jeho správna žaloba, ktorou uplatňuje právo na súdnu ochranu priamo dotknutého práva na starobný dôchodok, bola bez verejného konania a bez jeho účasti odmietnutá. Žaloba, ktorou sa domáha svojho práva, nemôže byť odmietnutá. Tým, že súd rozhodol bez nariadenia verejného konania došlo k porušeniu práva na spravodlivé verejné súdne konanie. Tým, že sa nekonalo pojednávanie, sťažovateľ ako jeho účastník nebol súdom riadne vypočutý a nemohol sa vyjadriť k dôkazom. Znova zopakoval, že rozhodnutie Generálneho riaditeľstva ZVJS je preskúmateľné súdom a súd môže v rámci správneho súdneho konania preskúmavať len rozhodnutia príslušného útvaru sociálneho zabezpečenia a tým je Generálne riaditeľstvo ZVJS.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z., ďalej len „SSP“) napadnuté uznesenie krajského súdu preskúmal bez pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu bola podaná nedôvodne.

16. Podľa § 59 ods. 1 SSP, ak ide o podanie vo veci samej, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, správny súd uznesením vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote podľa § 58 ods. 2.

17. Podľa § 59 ods. 2 SSP v uznesení podľa odseku 1 správny súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho doplniť alebo opraviť, a poučí o možnosti podanie odmietnuť.

18. Podľa § 59 ods. 3 SSP, ak sa v lehote určenej správnym súdom podanie nedoplní alebo neopraví, správny súd podanie odmietne uznesením; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať.

19. Podľa § 180 ods. 1 SSP žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba. Ak osobitný predpis nepripúšťa riadny opravný prostriedok, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie.

20. Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu sa kasačný súd stotožňuje s názorom krajského súdu, že vzhľadom na to, že nedošlo k odstráneniu väd žaloby a tým k odstráneniu prekážky v konaní, nemožno v konaní pokračovať. Žalobca ako žalovaného označuje Ministerstvo spravodlivosti SR, ale žiada preskúmať rozhodnutie Generálneho riaditeľstva ZVJS. Napriek tomu, že v Správnom súdnom poriadku nie je vyslovene uvedené, že predmetom prieskumu je rozhodnutie vydané správnym orgánom v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku, túto skutočnosť možno logicky vyvodiť z definície žalovaného podľa ust. § 180 ods. 1 SSP. Tiež ju možno vyvodiť z požiadavky vyjadrenej v ust. § 7 ods. 1 písm. a) SSP, v zmysle ktorého správne súdny nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

21. Nie je logické, aby správny súd preskúmal rozhodnutie iného ako žalovaného subjektu v konaní. V prípade zistenia nezákonnosti rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, sa takéto rozhodnutie zrušuje a vec sa vracia správne orgánu na ďalšie konanie. Nie je možné vrátiť vec na konanie orgánu, ktorý rozhodnutie nevydal, rovnako ako nie je možné zaviazať na ďalšie konanie o veci orgán, ktorý nie je vo veci žalovaný. V prípade zrušenia rozhodnutia prvostupňového orgánu, ako sa ho domáha žalobca, by bolo rozhodnutie vydané v rámci odvolacieho konania ponechané v platnosti, čo je stav, ktorý Správny súdny poriadok nepredpokladá. V zmysle ust. § 191 ods. 3 písm. a) SSP, ak správny súd zrušuje napadnuté rozhodnutie žalovaného, v závislosti od okolností môže na návrh žalobcu súčasne zrušiť aj rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo. Žalobca teda mal možnosť navrhnúť zrušenie rozhodnutia Generálneho riaditeľstva ZVJS v rámci konania o preskúmanie rozhodnutie ministra spravodlivosti. Preskúmanie rozhodnutia ministra spravodlivosti však žalobca vyslovene odmietol.

22. Odhliadnuc od toho, že žalobca má sám právnické vzdelanie, kasačný súd poukazuje na čl. 11 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého sa pri posudzovaní obsahu úkonov strán sporu predpokladá, že každá fyzická osoba konajúca ako strana sporu alebo za stranu sporu má rozumové schopnosti na úrovni priemerne spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť v styku so súdom zmysel a účel konania, ako i jazykové vyjadrenie právnych noriem obsiahnutých v tomto zákone. Žalobca bol opakovane poučený o tom, ako je potrebné opraviť žalobu a upozornený na dôsledky, ktoré z odmietnutia opravy žaloby vyplývajú. Napriek tomu žalobca stále trvá na preskúmaní prvostupňového rozhodnutia, a preto je treba jeho vôľu rešpektovať. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že nie je úlohou správneho súdu presviedčať a donucovať žalobcu, aby žaloval konkrétne rozhodnutie, ktoré krajský súd žalobcovi označí alebo negovať jeho výslovne prejavenu vôľu, a to ani v sociálnych veciach.

23. Ohľadom námietky sťažovateľa, že jeho žalobu nebolo možné odmietnuť, pretože sa jedná o spor o základné ľudské právo, kasačný súd uvádza, že ochrany svojich práv sa môže domáhať každý za zákonom stanovených podmienok. Nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak správny súd odmietne žalobu, pokiaľ žalobca odmieta odstrániť nedostatok, ktorý bráni jej meritórnemu prejednaníu, a to napriek tomu, že bol riadne poučený o tom, ako tento nedostatok odstrániť. Vzhľadom na to, že žalobca odmieta splniť procesné podmienky, ktoré zákon (Správny súdny poriadok) ustanovuje ako predpoklad konania o správnej žalobe, správny súd nemôže v konaní vec meritórne prejednať bez ohľadu na to, či sa konanie týka základného práva. Je teda nedôvodná aj námietka sťažovateľa, že nebolo vykonané verejné pojednávanie, nemal možnosť sa na ňom vyjadriť a nebolo mu doručené vyjadrenie žalovaného. Ide o úkony, ktoré je súd oprávnený urobiť až potom, ako sú splnené podmienky na konanie o správnej žalobe.

24. Z uvedených dôvodov kasačný súd považoval postup krajského súdu za správny a kasačnú sťažnosť žalobcu za nedôvodnú.

25. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a nepriznal účastníkom náhradu trov tohto konania, keďže žalobca v tomto konaní nebol

úspešný a žalovanej právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

26. Toto uznesenie kasačného súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.